

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a Mgr. Gabriely Bašné v právní věci žalobce: **T. D. N.**, zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1 proti žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věci pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4 v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 3. 2019, č. j. 11 A 101/2017 – 37, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se nepřiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 16. 1. 2017, č. j. OAM-1369-18/ZR-2015 bylo podle § 87l odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zrušeno stěžovatelovo povolení k trvalému pobytu na území České republiky a podle § 50 odst. 1 písm. b), odst. 5 zákona o pobytu cizinců rozhodnuto o udělení výjezdního příkazu s platností na 30 dnů od právní moci rozhodnutí.

[2] Stěžovatel následně podal žalobu proti rozhodnutí žalovaného u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který tuto žalobu výše uvedeným rozsudkem zamítl.

[3] Stěžovatel poté brojil proti rozsudku městského soudu kasační stížností spolu s návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[4] V návrhu na přiznání odkladného účinku stěžovatel odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 73/2011 – 100, ze dne 18. 8. 2011, dle kterého nemůže být důvodem k zamítnutí návrhu na přiznání odkladného účinku skutečnost, že k bezprostřednímu opuštění území ČR by mohl být stěžovatel donucen až v souvislosti s rozhodnutím o správním vyhoštění. Stěžovatel dále uvádí usnesení Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Afs 77/2005, ze dne 6. 12. 2005, dle kterého „*odkladný účinek podle § 107 soudního řádu správního může být v řízení o kasační stížnosti přiznán a působit nejen ve vztahu k přezkoumávanému rozhodnutí krajského soudu, ale i přímo ve vztahu ke správnímu rozhodnutí (či jeho částí), k jehož přezkoumání se dotyčné řízení před soudem vedlo.*“ Stěžovatel dále zmiňuje, že by mu nepřiznáním odkladného účinku bylo znemožněno potenciálně přicestovat do České republiky a osobně se zúčastnit řízení nebo se osobně radit se svým právním zástupcem a dávat mu závazné pokyny pro další postup. Proto by případným výkonem

rozhodnutí byla závažně narušena procesní práva stěžovatele účastnit se soudního řízení ve věci jeho kasační stížnosti.

[5] Stěžovatel také zmiňuje, že jelikož je rozhodnutí o zrušení pobytového oprávnění vykonatelné, stěžovatel nemá v podstatě právo legálního pobytu a musí v určené lhůtě opustit území České republiky. Pro stěžovatele má tato skutečnost negativní důsledky hned v několika směrech. Předně uvádí, že žije na území České republiky více než 13 let, má zde vytvořeno veškeré rodinné, sociální a pracovní zázemí, má zde mnoho přátel a je přivyklý zdejšímu způsobu života. Nucené vycestování stěžovatele z území České republiky by znamenalo citelný zásah do jeho rodinného a soukromého života, především proto, že zde má družku a nezletilou dceru, které zde mají trvalý pobyt a jsou na pomoc stěžovatele zcela odkázány. Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti nemůže dle stěžovatele jiným osobám vzniknout újma a nebylo by to ani v rozporu s veřejným zájmem. Nepřiznáním odkladného účinku kasační stížnosti by byla aprobeována stěžovatelova povinnost vycestovat z území a vyčkávat na rozhodnutí v zemi původu, čímž je zvyšována šance, že konečný úspěch stěžovatele bude pouze formální, neboť bude prodlužována doba jeho nepřítomnosti na území České republiky. V tomto lze dle stěžovatele nepochybně spatřovat nepoměrně větší újmu na jeho straně.

[6] Žalovaná ve svém vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku uvedla, že přiznání odkladného účinku nepodporuje. Podle aktuálních veřejných informací je trestná činnost drogového charakteru vietnamských organizovaných skupin na území České republiky stále velkou zátěží státu při zajišťování veřejného pořádku, bezpečnosti osob a majetku. Stěžovatel spáchal tento druh trestné činnosti jako člen organizované skupiny a činil tak dlouhou dobu až do zásahu Policie České republiky.

[7] Podle § 107 odst. 1 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. se přitom užije přiměřeně.

[8] Možnost přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. podmíněna kumulativním naplněním dvou objektivních podmínek: 1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a 2) přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[9] Důvody existence nepoměrně větší újmy stěžovatele oproti jiným osobám jsou zásadně individuální a jsou také závislé na osobě a situaci stěžovatele. Povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má proto stěžovatel zpravidla poukazem na konkrétní skutkové okolnosti případu. Pokud jde o splnění druhého zákonného předpokladu, tj. že přiznání odkladného účinku není v rozporu s veřejným zájmem, soud vychází z povahy věci, z obsahu spisového materiálu, případně z vyjádření účastníků řízení o kasační stížnosti. Rozhodnutí o odkladném účinku je rozhodnutím předběžné povahy, kterým Nejvyšší správní soud nijak nepředjímá (ani nemůže předjímat) výsledek meritorního posouzení věci.

[10] Po zhodnocení důvodů uvedených stěžovatelem a okolností projednávané věci dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nejsou v daném případě splněny.

[11] O návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku, byť ve vztahu k žalobě, již rozhodoval městský soud usnesením ze dne 30. 7. 2017, č. j. 11 A 101/2017 - 19, kterým nebyl žalobě odkladný účinek přiznán. Se závěry v něm vyslovenými se zdejší soud ztotožňuje.

pokračování

V posuzované věci nelze *a priori* vyloučit, že právní následky rozhodnutí žalovaného by pro stěžovatele mohly znamenat nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, neboť pro výkon jeho práva na spravedlivý proces může být nezbytné, aby mohl zůstat na území České republiky až do skončení řízení o kasační stížnosti a navíc dle svého tvrzení má na území České republiky osobní a rodinné vazby.

[12] K otázce možného rozporu s důležitým veřejným zájmem se Nejvyšší správní soud již vyjádřil v usnesení ze dne 19. 11. 2014, č. j. 1 Azs 160/2014 – 25, když dospěl k závěru, že „[p]okud jde o možný rozpor s důležitým veřejným zájmem, je opět nutné poměřit na jedné straně újmu brožící stěžovateli v případě nepřiznání odkladného účinku, a na straně druhé důležité zájmy společnosti. Pro zamítnutí návrhu přitom nepostačuje pouze existence kolidujícího veřejného zájmu, jak by se mohlo zdát z doslovného výkladu § 73 odst. 2 s. ř. s. Toto ustanovení nutno vykládat ústavně konformním způsobem, a proto je třeba za pomoci testu proporcionality vážít intenzitu brožícího zásahu do základního práva svědčícího žalobci s intenzitou narušení veřejného zájmu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2008, č. j. 5 As 17/2008 – 131, č. 1698/2008 Sb. NSS)“. V dané věci však nebylo prokázáno, že přiznání odkladného účinku není v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Naopak ze spisové dokumentace vyplývá, že stěžovatel byl rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 23. 6. 2014, sp. zn. 7 T 4/2014, potvrzeným rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 9. 12. 2014, sp. zn. 12 To 108/2014, uznán vinným z přečinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy ve stádiu přípravy dle § 283 odst. 1 a odst. 2 písm. a) ve spojení s § 20 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, který spáchal jako člen organizované skupiny, za což mu byl uložen nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 3 let. Tyto zjištěné skutečnosti stěžovatel nijak nerozporuje ani nevyvrací. V takovém případě veřejný zájem na dodržování platných právních předpisů na území České republiky a na ochraně společnosti před kriminalitou a dalšími protispolečenskými jevy převáží nad tvrzenými zájmy stěžovatele (právem na spravedlivý proces a případně i vedení rodinného a osobního života na území České republiky po dobu vedení předmětného soudního řízení).

[13] S ohledem na uvedené nebyla splněna jedna z kumulativních podmínek pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, spočívající v tom, že přiznání odkladného účinku nesmí být v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Proto Nejvyšší správní soud návrh kasační stížnosti stěžovatele odkladný účinek nepřiznal.

[14] Závěrem Nejvyšší správní soud připomíná, že usnesení o nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti je svou podstatou rozhodnutím dočasné povahy a nelze z něj předjímat budoucí rozhodnutí o věci samé.

P o u č e n í :

Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 20. května 2019

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu